

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. II. Quis fuerit effectus Sacrificij à Christo oblati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

Secundus error est Stancarianorum, qui docuerunt, humanam naturam ita fuisse adequatum principium mediationis, ut opera Christi nullam dignitatem acceperint à Divinitate, neque hanc aliter concurrisse, quam tribuendo vires humanæ naturæ, sustinendo graves dolores passionis. Catholica veritas est, opera Christi fuisse quidem dignificata à Verbo (quod suprà declaratum est) sed solam naturam humanam fuisse Principium vitæ illarum operationum, per quas Christus officium Mediatoris & Sacerdotis exercuit; & hoc sensu secundum solam naturam humanam fuisse mediatorem: vel clariùs. Operationes Mediatoris fuerunt solæ operationes humanæ, & nulla operatio divina, quæ talis. Colligitur ex 1. ad Timoth. 2. *Unus Deus, Unus Mediator Dei & hominum homo Christus Jesus.* ubi Apostolus per vnum Deum totam Trinitatem intelligit. Ratio est clara: nam mediator quæ talis debet distinguere ab illis inter quos exercet officium Mediatoris: atqui secundum suam naturam humanam distinguitur à Deo & peccatore, inter quos exercebat officium mediatoris: ergo solius naturæ humanæ operationes sunt operationes Mediatoris quæ talis.

Confirmatur 1. Sacerdos debet offerre Deo sacrificium: sed offerens debet inferior esse illo cui offert sacrificium: ergo & Sacerdos; sed Christus per easdem operationes fuit Mediator & Sacerdos; ergo solæ illæ operationes sunt propriæ Mediatoris, quæ procedunt à Natura inferiore, id est humana.

Confirmatur. 2. Christus fuit Mediator per opera satisfactoria & meritoria: atqui operationes divinæ non possunt esse tales, bene autem operationes humanæ: ergo, &c.

386. Obijcit Calvinus 1. Et arguitur ex illis Christi verbis: *Ego pono animam meam.* quæ verba vult esse intelligenda de Deo, quasi dixisset: *Ego quæ Deus pono animam.* quia solius Dei erat eam ponere, & pro libitu resumere. Verum Calvinus vel non legit, vel dissimulavit ea quæ statim adduntur: *Propterea diligit me Pater, quia ego pono animam meam.* atqui Verbum non diligitur à Patre, propterea quod quæ Deus posuerit animam, itaque licet Verbum dicatur posuisse animam per denominationem suppositi, hoc tamen factum est per actum Voluntatis procedentem ab Humanitate, & liberè acceptantem mortem, ut suprà declaratum est: sicut etiam eadem humanitas ex potestate sibi facta à Verbo, eam reassumpsit per unionem cum corpore. Itaque Scripturæ testimonia quæ affert Calvinus, intelliguntur & tribuuntur Verbo per Communicationem Idiomatum. Aliqua etiam intelligenda sunt de Virtute meritoria, non de physica principali. quo sensu dicitur Christus dare Spiritum S. renouare corda, &c.

387. Obijcit Calvinus 2. SS. PP. docent, quod Christus fuerit mediator per operationes theandricas, seu Dei viriles: atqui hæc sunt operationes utriusque Naturæ, divinæ scilicet & humanæ, ergo &c. 32. Patres per operationes Dei

viriles intellexisse operationes Naturæ humanæ Deificata, & deificatas à Deitate participata per physicam unionem: propter quam communicationem dicuntur & denominantur operationes Verbi, & Dei per communicationem idiomatum.

DICES 1. In Concilio Lateranensi sub Martino I. definitum est, Theandricam operationem in Christo non esse vnam tantum, sed duas operationes, alteram divinam & alteram humanam. 32. Sensus illius definitionis colligi ex Scopo illius, qui fuit, damnare errorem Monothelitarum, docentium operationem Theandricam esse tantum divinam, nempe Decretum divinæ voluntatis: vult ergo illa definitio, præter & ultra illud decretum, requiri etiam operationem naturæ & voluntatis humanæ, quæ Christus miracula est operatus, ad quæ quidem requirebatur Decretum Dei, sed voluntas humana ultimò determinavit divinam, cujus erat instrumentum animarum & rationale.

DICES 2. De ratione Sacerdotis est, mactare hostiam, quæ in sacrificium offertur: atqui Christus fuit hostia, nec tamen seipsum occidit: ergo non fuit Sacerdos. 32. Ad rationem Sacerdotis sufficere, ut moraliter hostiam mactet, hoc autem fecit Christus offerendo se sponte ad mortem.

DICES 3. Si hoc sufficit ad rationem Sacerdotis, tunc etiam Martyres, qui se sponte offerunt ad necem, erunt Sacerdotes & Victima. 32. Negando sequelam; deficiunt enim à ratione Sacerdotis ex alio capite, quia non sunt constituti publicâ auctoritate ad talem Religionis cultum Deo exhibendum, pro testificatione supremi Dominij in hominis vitam. Christus autem fuit à Patre sic constitutus, & etiam in hostiam electus ad Hebr. 5. *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur; neque quisquam sibi sumit honorem, sed qui vocatur tanquam Aaron.* ad Ephes. 5. *Tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam.*

CONTROVERSIA II.

Quis fuerit Effectus Sacrificij à Christo oblato.

Principalis effectus hujus cruenti sacrificij, est, satisfactio & expiatio omnium peccatorum, pro quibus applicabitur, eo modo, & ijs medijs, quæ Christus Dominus instituit in sua Ecclesia. Et hæc est illa prærogativa, quæ hoc sacrificium superat omnia sacrificia antiquæ legis, distributive & collectivè sumpta, prout testatur S. Paulus ad Hebr. 10. *Imbram habens lex futurorum bonorum, non ipsam imaginem rerum per singulos annos eisdem ipsis hostijs quas offerunt indefinenter, nunquam potest accedentes perfectos facere, alioquin cessassent offerri, ideo quod nullam haberent ultra conscientiam peccati cultores semel mundati; sed in ipsis commemoratio peccatorum per singulos annos fit: impossibile enim est san-*

guine taurorum & hircorum auferri peccata, &c. Et omnis quidem Sacerdos preest est quotidie ministrans, & easdem sæpè offerens hostias, quæ nunquam possunt auferri peccata. hic autem vnā pro peccatis offerens hostiam in sempiternum, sedet in dextera Dei, &c. vnā enim oblatione consummavit in sempiternum sanctificatos. Hæc S. Paulus.

Ex quibus verbis non nulla nascitur difficultas contra Sacrificium incruentum, quod in Ecclesia quotidie offertur pro peccatis de novo commissis, sicut in antiqua lege repetebantur Sacrificia pro peccatis de novo commissis. Non apparet ergo, quomodo sacrificium cruentum consummaverit in æternum sanctificationem omnium hominum, vt asserit Apostolus, si sacrificia incruenta quotidie repetenda sunt: aut, si consummavit, quomodo hæc rectè repetantur, & quomodo subsistat discrimen inter sacrificia antiquæ legis, & hoc cruentum sacrificium quoad hoc, quod illa debebant repeti propter peccata de novo commissa, non item sacrificium Christi.

388. R. Discrimen in hoc consistere, quod Sacrificium cruentum fuerit sufficiens expiatio pro omnibus peccatis quantum est ex parte sacrificij, ita tamen vt per Sacramenta & Sacrificium incruentum sæpius repetendum, applicaretur virtus illius; & sic ipsum sacrificium cruentum non habet opus repetitione: hoc autem nulli sacrificio antiquæ legis conueniebat, quia singula pro particularibus delictis offerebantur, & nullum habuit virtutem vniuersalem applicabilem per alia sacrificia commemoratiua illius, & ejusdem hostiæ oblativa, sicut sunt sacrificia incruenta Christi.

389. Ad pleniorē tamen intelligentiam illius loci, duo valde notanda inculcat Vasquez. primum est circa illa Pauli verba: nullam vltra habere conscientiam peccati. [nullam, inquit, habere conscientiam peccati, hoc loco apud Paulum non est idem, quod, actu remissum esse peccatum quacunque viā: nam sæpè offerentes sacrificia in antiqua lege manebant hoc modo sine conscientia peccati, eo quod existimarent, sibi peccata esse remissa; & econtra in nova lege non cessat conscientia peccati per sacrificium cruentum. Est ergo hoc loco, conscientiam peccatorum non habere, idem quod habere meritum & pretium sufficiens redemptionis ad obtinendam gratiam amissam.]

Alterum notatu dignum est, repetitionem Sacrificiorum in antiqua lege, non fuisse primario institutam, quod esset actus Religionis, sed quia in nullo illorum inueniebatur vniuersale illud meritum & pretium condignum pro peccatorum remissione & gratia obtinenda, siquidem offerentes manebant cum conscientia peccati, hoc est sine illo remedio vniuersali. Iussit ergo Deus illa toties repeti, vt illi populo indicaret, in nullo illorum inueniri remedium illud, quo totum genus humanum indigebat. Hinc oblato sacrificio cruento Christi, cessare debebant illa animalium sacrificia, quæ tamen non debuissent cessare,

si præcisè fuissent instituta, vt essent cultus & actus Religionis.

390. Queritur, vtum Christo propter suum sacrificium in ratione sacrificij. Datur ratione sacrificij: nam quatenus habet meritum orationis aut meriti, certum est illi proinde inde consecutus est suam gloriam, & non tantum altationem. In ratione autem sacrificij non fuerit, potest esse aliqua questio: ad quam breuiter; R. Non profuisse quoad præcipuum effectum Sacrificij propter quem est institutum, nempe placationis & reconciliationis. hoc sensu locutum est Concilium Alexandrinum in sua epistola, quæ est decima apud Cyrillum. [Si quis, inquit, Christum etiam pro seipso non magis pro nobis obtulisse dicit, nec tantum plus habuit oblatione, qui peccatum non tantum anathema sit] Et in epist. ad Nestorium. [Quæ obrem si quis dixerit, non pro nobis sed pro ipso obtulisse, sed simul etiam pro seipso, impietatis crimen vitare nullā ratione potest. constat enim nihil vnquam deliquisse, nec vllum quā peccatum designasse: quia seipsum obibat oblatione, cum peccatum, cuius solus peccatorique offertur, nullum admisisset.]

CONTROVERSIA III.

Quo sensu Christus sit & dicatur Sacerdos in æternum.

391. PRIMA Interpretatio est, quod Sacerdotium Christi non sit æternum in se, sed tantum in effectu qui per illud obtentus est. Quæ interpretatio tanquam insufficiens communiter reprobatur, præsertim quod eam etiam amplectuntur Retici, vt negent sacrificium Missæ.

Secunda Interpretatio est quorundam Theologorum, Sacerdotium Christi non dici æternum intelligendo de æternitate physice sumptæ, sed sumpta pro duratione vsque ad finem mundi, usque durabit Sacrificium incruentum Missæ. Huic tamen interpretationi obstat videtur illud ad Hebr. 7. vbi de Christo Sacerdote dicitur: *hic autem eo quod maneat in æternum, semper erit Sacerdotium, unde & saluare in perpetuum possunt accedentes per semetipsum ad Deum, semper vniuersaliter repellendum pro nobis: quibus verbis æternitas Sacerdotij infertur ex æternitate ipsius durationis stentia Christi.*

Tertia Interpretatio est, & supponit æternitatem Sacerdotij non requirere perpetuitatem sacrificij, adeoque etiam Sacrificia cessantia post extremum Iudicij diem, adhuc tamen duratura Christo ratio Sacerdotij, nempe quia Christus ratione Sacerdotis constituitur per vniuersalem postulatam, per quam vnctus & diuinitate obdatus est, vt supra dictum. hæc autem ratio durabit in æternum: ergo & Sacerdotium, hæc potestas sacrificandi substantialis, non accedens